

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 212/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného spoločnosťou TIMAR & partners, s. r. o., Štúrova 42, Šaľa, v mene ktorej koná advokát JUDr. Tibor Timár, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 1, čl. 22 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 13 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdov 11/2015 zo 6. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 1, čl. 22 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 13

a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdov 11/2015 zo 6. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Napadnutým dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu bolo vyslovené, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 1/2015 z 29. mája 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu z 29. mája 2015“) a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v prospech sťažovateľa ako obvineného. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku bol rozsudok najvyššieho súdu z 29. mája 2015 a aj jemu predchádzajúce konanie zrušené a podľa § 388 ods. 1 a 2 Trestného poriadku bola vec prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie inému senátu najvyššieho súdu.

3. Námietky, ktoré proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ vznáša, je možné rozdeliť do troch skupín.

3.1 Sťažovateľ v prvom rade namieta, že napadnutý rozsudok bol vydaný nezákonne zloženým senátom, keďže jeho členom bol sudca JUDr. Juraj Kliment. Sťažovateľ proti tomuto sudcovi vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej senát nerozhodol postupom podľa § 31 ods. 3 a nasl. Trestného poriadku ani podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Pokiaľ senát rozhodol v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku, toto opatrenie nebolo sťažovateľovi ani jeho obhajcovi oznámené. Ak senát o námietke zaujatosti rozhodol, tak to podľa sťažovateľa učinil *„v zložení senátu, keď členom bol JUDr. Peter Szabo, ktorý následne nebol členom dovolacieho senátu, ktorý vyniesol predmetný rozsudok“*. Týmto postupom malo byť porušené právo sťažovateľa na zákonného sudcu.

3.2 Sťažovateľ ďalej tvrdí, že dovolací senát sa v napadnutom rozhodnutí vyjadril nad rámec dovolacích námietok, pričom súčasne je jeho právny názor nesprávny. Konkrétne malo ísť o posúdenie otázky zákonnosti súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov z hľadiska dostatočného odôvodnenia predmetného súhlasu. Najvyšší súd podľa sťažovateľa *„zaujal právny názor vo vzťahu k podstatnej právnej skutočnosti,*

nakol'ko dôkaz v predmete vzájomnej komunikácie sťažovateľa a osoby [REDAKOVANÉ] bol získaný práve na základe uvedeného použitia ITP (v tzv. inej trestnej veci), a preto je zákonnosť alebo nezákonnosť uvedeného súhlasu podstatnou skutočnosťou, ktorú musí súd skúmať, avšak nie dovolací senát Najvyššieho súdu SR, ale odvolací senát (v novom zložení) by ho mal posúdiť“. Dovolací senát najvyššieho súdu tak podľa sťažovateľa prejedlikoval podstatnú skutočnosť, ktorú mal skúmať odvolací senát, čím porušil princíp dvojinštančnosti súdneho prieskumu. Zároveň sa s uvedenou otázkou zaoberal povrchno a posúdil ju v rozpore s judikatúrou ústavného súdu vzťahujúcou sa na ochranu práva na súkromie, čím zasiahol do práv sťažovateľa.

3.3 Sťažovateľ nakoniec brojí proti spôsobu, akým dovolací senát najvyššieho súdu posúdil otázku oprávnenosti orgánu, ktorý viedol prípravné konanie. Kým v pôvodnom rozsudku odvolacieho senátu najvyššieho súdu z 25. mája 2015 bol prijatý právny záver, že „vyšetrovanie predmetnou sekciou kontroly a inšpekčnej služby MV SR nespĺňa požiadavky na účinné vyšetrovanie, ktoré vyplývajú z príslušného Dohovoru a judikatúry ESLP, a to najmä v prvom bode obsahu práva na účinné vyšetrovanie, ktoré predstavuje nezávislosť a nestrannosť“, pretože „predmetný orgán (sekcia kontroly a inšpekčnej služby) je výlučne podriadená (plní pokyny) ministra vnútra a je subordinačne závislá a podriadená výlučne ministrovi vnútra(...)“ a „nie je súčasťou PZ, a preto nemá oprávnenia v zmysle Trestného poriadku a na tom základe nemôže vykonávať vyšetrovanie a úkony prípravného konania trestného“, dovolací senát najvyššieho súdu posúdil túto otázku inak, pričom jeho závery sú ústavne neudržateľné a arbitrárne, keďže „žiadnym spôsobom nezakladá podstatnú a odlišnú právnu argumentáciu vo vzťahu k argumentácii odvolacieho senátu“.

4. S ohľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu na účinné vyšetrovanie (nezávislé a nestranné) podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 Ústavy SR, a práva na súkromie podľa čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 13 Listiny základných

práv a slobôd a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 06. júna 2016, sp. zn. 2Tdov 11/2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 06. júna 2016, sp. zn. 2Tdov 11/2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 338,38 € (slovom tristo tridsať osem Eur a tridsať osem centov), ktorú je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom Štúrova 42, 927 01 Šaľa, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

8. V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je možnosť intervencie zo strany ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (porov. § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde; ďalej porov. aj *mutatis mutandis* I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

9. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Ústavný súd však stabilne vychádza z názoru, že jeho hlavnou úlohou je ochrana spravodlivosti a ústavnosti konania ako celku. Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa môže domáhať ochrany svojich práv v konaní pred odvolacím súdom, ktorému bola vec vrátená na ďalšie prerokovanie, a následne v dovolacom konaní, je ústavná sťažnosť v tejto fáze konania predčasná.

10. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na zákonného sudcu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podanie námietky zaujatosti nijako nedoložil, dôvod údajnej zaujatosti sudcu nijako materiálne nerozviezol, pričom jeho tvrdenia sú v tomto smere zmätočné, keďže sťažovateľ na jednej strane tvrdí, že o jeho námietke rozhodnuté nebolo, na strane druhej uvádza hypotézu, že ak bolo rozhodnuté, tak „*v zložení senátu, keď členom bol JUDr. Peter Szabo, ktorý následne nebol členom dovolacieho senátu, ktorý vyniesol predmetný rozsudok*“, pričom nie je jasné, kam má táto argumentácia smerovať. S ohľadom na uvedený nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (pozri § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) odmietol ústavný súd v tejto časti sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

11. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, teda o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2017